

Vi er enige i, at man skal kunne undersøge offentlige selskaber. Det skal inddrages. Og vi mener, at Justitsministeriets rolle ved nedsættelse af kommissionen skal nedtones mest muligt. Det er Folketinget, der skal nedsætte undersøgelseskommissioner og udfærdige kommissoriet. Det er det, der skal til, for at vi kan få en god start på en undersøgelse af regeringens, administrationens eventuelle ansvar i en politisk sag.

Så med de ord vil vi gå ind i udvalgsarbejdet. Vi mener altså hermed også, at det lovforslag, der ligger nu, ikke er godt nok. Det må ændres i den her retning.

Poul Nødgaard (DF):

Dansk Folkeparti deltager gerne i et arbejde, der kan føre frem til et bredt flertal her i Folketinget, sådan som der også har været givet udtryk for fra de fleste ordføreres side.

Når det er sagt, må vi sige, at debatten jo har afsløret, at der er nogle ret afgørende forskelle mellem visse partier med hensyn til centrale dele i lovforslaget. En af dem er åbenheden. Der har vi i Dansk Folkeparti den opfattelse, at der selvfølgelig skal være fuld åbenhed, men dog med den klausul, at i visse situationer – der kan være menneskelige hensyn og meget andet – skal det selvfølgelig være sådan, at den, der leder undersøgelseskommissionen, kan bestemme, at i en del af sagen vil der være lukkethed. Men altså som hovedregel skal der være åbenhed.

Det, der optager os mere, er den lidt forskellige opfattelse af, hvem der skal lede en sådan undersøgelseskommission, og jeg synes jo nok, hvis jeg må sige det sådan meget åbent og ligeud ved denne lejlighed, at de eksempler, vi hidtil har set, hvor det er dommere, der har ledet undersøgelsen – jeg tænker her på den famøse tamilsag – var i hvert fald ikke gode eksempler. Jeg synes, de skal holdes helt ude af det foretagende, for i befolkningens øjne vil det få domstolskarakter, i det øjeblik det er en dommer, der leder en sådan undersøgelseskommission.

Så er der nogen, der har sagt: Jamen der er nok ikke rigtig nogen advokater, der kan være ledere. Det er også muligt, men der må dog i et land med fem millioner mennesker findes et antal, bare et par håndfulde – nu bliver der ikke undersøgelseskommissioner i tide og utide, der bliver måske én hvert andet eller femte år eller sådan noget – det skulle vel kunne lade sig gøre inden for vores universiteter eller andre steder,

hvor der sidder højt begavede mennesker, at finde nogle jurister, der kunne lede noget sådant. Jeg sidder selv i et par andre kommissioner – jeg skal ikke sætte navn på – hvor det er en fremtrædende jurist, der ikke er dommer, der leder det. Jeg er sikker på, at personer af hans karat også vil kunne lede arbejdet i en sådan undersøgelseskommission. Så det synes jeg ikke kan være det helt store spørgsmål.

Så tror jeg, det var hr. Hans Engell, der rejste spørgsmålet, om det kun er regeringen, eller om det er Folketinget, der kan bestemme, om der skal anlægges en sag. Hvis det var hr. Engell, der fremførte det, er vi i hvert fald enige i, at det skal være både Folketinget og også regeringen, der kan bestemme det. Det kan ikke være sådan, at det er regeringen, der har patent på det foretagende.

Men vi går gerne ind i det kommende udvalgsarbejde for at prøve at finde enighed om de her ting, og så må vi se, hvordan det udvikler sig.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 15. januar 1998, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 18.24
